

РЕШЕНИЕ

№ 7640

гр. София, 06.03.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, V КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 07.02.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Пламен Горелски

ЧЛЕНОВЕ: Маргарита Йорданова

Димитър Петров

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **10053** по описа за **2024** година докладвано от съдия Пламен Горелски, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е касационно, проведено по реда на чл. 208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс, вр. чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания.

Адвокат – пълномощник на изпълнителните директори на „ЗАСТРАХОВАТЕЛНО АКЦИОНЕРНО ДРУЖЕСТВО Д. Б.: ЖИВОТ И ЗДРАВЕ“ АД е оспорил с касационна жалба решение от 18.06.2024 г. на Софийския районен съд, НО, 107^{ми} състав, постановено по НАХД № 167/2024 г. С решението е потвърдено издаденото от заместник – председател на Комисията за финансов надзор, ръководещ Управление „Застрахователен надзор“ **НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ** № Р-10-212/30.11.2023 г., с което дружеството са наложени две имуществени санкции по 1 000 лева, на основание чл. 644, ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховането за извършени две административни нарушения на чл. 17 от Наредба № 49/16.10.2014 г. „за задължителното застраховане по застраховки „Гражданска отговорност“ на автомобилите и „Злополука“ на пътниците в средствата за обществен превоз“.

Касаторът, посредством юрисконсулт поддържа касационната жалба, съдържаща твърдения за: наличие на касационни основания, по смисъла на чл. 348, ал. 1, вр. ал. 2, ал. 3 и ал. 5 НПК; съставомерно, но неизвършено в действителност от застрахователя деяние; Съдът „неправилно и необосновано е установил фактичката обстановка и неправилно приложил материалния закон; неправилно отказал да приложи чл. 28

ЗАНН; разпоредбата на чл. 17 от Наредба № 49/16.10.2014 г. противоречи на чл. 338, ал. 1 КЗ. Последните възражения са изложени и във въззивната жалба до СРС. Заявено е искане за отмяна на НП или за намаляване размерите на санкциите, поради прекомерността им, но не е заявена претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Ответникът, представляван от юрисконсулт оспорва касационната жалба и желае присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Прокурорът при Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба, съответно – за правилност на решението на СРС.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. – ГРАД, след анализ на приложените по делото доказателства, на доводите и възраженията на страните, съобразно чл. 218 АПК, приема за установено следното.

Касационната жалба е подадена в срока, определен в чл. 211, ал. 1 АПК от надлежна страна и е процесуално допустима.

Предвид разпоредбата на чл. 218, ал. 1 АПК Съдът е обвързан с посочените в жалбата пороци на решението, но за валидността, допустимостта и съответствието му с материалния закон следи служебно. Доводи за нищожност и недопустимост на обжалваното решение не са наведени от касационния жалбоподател и Съдът не открива при извършената служебна проверка наличието на такива основания.

Съставът на СРС е проверил обективно и всестранно в хода на съдебното следствие писмените доказателства, съставляващи административнонаказателната преписка и разпитал като свидетел съставителят на процесния АУАН М. С.. Решението да потвърди наказателното постановление е мотивирал с подробни, ясни и конкретни мотиви, с оглед на което е неоснователно касаторовото твърдение за необоснованост. Необосноваността е една от формите на неправилност на съдебно решение (чл. 209, т. 3 АПК) и представлява най-общо нарушаване от Съда на „логическите или на общоизвестните опитни правила, при преценката на доказателствата или на доказателствените факти“. Т. за случая не се установява от настоящия касационен състав. Съдебното решение обаче е неправилно, поради неправилно прилагане на материалния закон – КЗ.

Касационната жалба е основателна.

В КФН постъпила жалба от В. С. К. и В. М. П., чрез законния представител на В. К. - С. М. К., срещу начина на изплащане застрахователни обезщетения в полза на упълномощено лице - адв. С. Б., по застрахователни претенции № 0801-005805/2002-05 и № 0801 -005805/2002- 06, предявени на основание договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите. Служители на Комисията извършили съответната проверка. Установило се, че на 11.05.2023 г. пред ЗАД „ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД са предявени претенции, по повод застрахователно събитие - неимуществени вреди, настъпили в резултат на пътнотранспортно произшествие, при което е загинал М. К. П., живял на съпружески начала с В. К. и баща на В. П.. Претенциите са предявени от адв. С. Б., в качеството му на упълномощен представител на увредените лица. На датата на завеждане на застрахователните претенции пред застрахователя са представени писмени доказателства, необходими за установяване основанието и размера им, както и данни за банковата сметка на адв. Б., по която да бъде изплатено застрахователно обезщетение за всяко едно от лицата. В резултат на сключено със застрахователя споразумение, с платежни нареждания от 12.05.2023 г. дружеството изплатило по

банкова сметка на адв. С. Б. застрахователно обезщетение за В. К., в размер на 60 000 лева и застрахователно обезщетение за В. П., в размер на 70 000 лева. Въз основа на тези, неоспорени във въззивното съдебно производство факти на 08.08.2023г. св. М. С. съставила процесния АУАН № Р-06-263/08.08.2023г. срещу дружеството, за две отделни нарушения на чл. 17 от Наредба № 49/16.10.2014 г. С НП № Р-10-212/30.11.2023 г. ответникът по касация наложил две имуществени санкции по 1 000 лева, на основание чл. 644, ал. 1, т. 2 от Кодекса за застраховането, за извършени две административни нарушения на чл. 17 от Наредбата. Административните нарушения се изразяват в това, че застрахователят: 1. не е изплатил застрахователно обезщетение по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, по банкова сметка с титуляр В. С. К., а е изплатил дължимото обезщетение по сметка на упълномощен представител – адвокат Б.; 2. не е изплатил застрахователно обезщетение по задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите по банкова сметка с титуляр В. М. П., а е изплатил дължимото обезщетение по сметка на упълномощен представител – същият адвокат.

Неправилно и в противоречие на съдържащите се в административната преписка писмени доказателства съставът на районния съд приел (л. 4 от решението, абзац последен), че: (цитат) „нормата на чл. 17 от Наредба № 49 е специална спрямо чл. 338, ал. 1 КЗ, тъй като тя ограничава получаването на застрахователно обезщетение по задължителни застраховки от различно от увреденото непълнолетно или запретиено лице“. Това становище не отчита, че Наредба № 49/16.10.2014 г. „за задължителното застраховане по застраховки „Гражданска отговорност“ на автомобилистите и „Злополука“ на пътниците в средствата за обществен превоз“ представлява подзаконов нормативен акт и нормите ѝ не може да дерогират норми от КЗ (арг. чл. 4, чл. 7, ал. 2 от Закона за нормативните актове). Разпоредбата на чл. 17 от Наредба № 49/16.10.2014 г. постановява, че „когато увреденото лице не е навършило пълнолетие или е лице, което е поставено под запрещение, застрахователното обезщетение се заплаща от застрахователя по банкова сметка с титуляр това лице“. Тази на чл. 338, ал. 1, изр. първо КЗ обаче допуска „плащане от застраховател към ползвател на застрахователни услуги ..., чрез друго лице, само въз основа на изрично писмено пълномощно с нотариална заверка на подписите за съответната застрахователна претенция или плащане, в което се съдържа изявление, че ползвателят на застрахователни услуги е уведомен, че има право да получи плащането лично“. В преписката са налични пълномощни с нотариално заверени на 11.05.2023 г. подписи на В. С. К. (непълнолетна), действаща със съгласието на майката С. М. К. и на В. М. П. (малолетен), в които изрично е упоменато в абзац втори, че малолетната и непълнолетният, посредством своите законни представители „са запознати с възможността да получат обезщетението лично“. Това уточнение изцяло съответства на условието по чл. 338, ал. 1, изр. първо КЗ. От това следва, че като е заплатило сумите за обезщетенията по посочената от надлежно упълномощения адвокат Б. банкова сметка застрахователното дружество се е съобразило с представените му пълномощни, с нотариално заверени дати и подписи, както и с чл. 380, ал. 1, ал 2 КЗ, и не е нарушило поставеното с чл. 17 от Наредба № 49/16.10.2014 г. изискване. Последната норма е била неприложима към процесния случай. Решението от 18.06.2024 г. на Софийския районен съд, НО, 107^{МИ} състав, постановено по НАХД № 167/2024 г. подлежи на отмяна, при наличието на касационно основание, по смисъла на чл. 348, ал. 1, т. 1, вр. ал. 2 НПК.

Водим от гореизложените мотиви и на основание чл. 222, ал. 1 АПК, чл. 63в, ЗАНН, Административен съд София- град, V^{-ти} касационен състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ решение от 18.06.2024 г. на Софийския районен съд, НО, 107^{-ми} състав, по НАХД № 167/2024 г. И ВМЕСТО НЕГО ПОСТАНОВЯВА:

ОТМЕНЯ издаденото от заместник – председател на Комисията за финансов надзор, ръководещ Управление „Застрахователен надзор“ НАКАЗАТЕЛНО ПОСТАНОВЛЕНИЕ № Р-10-212/30.11.2023 г.

Касационното решение е окончателно и не подлежи на обжалване, и на протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: